

χμαλώτων εἶχον παραδοθῆ εἰς τὸν Τοῦρκον ἀρχιναύαρχον, ἀλλ' ὁ πειρατῆς πλοίαρχος εἶχε κρύψει τρεῖς, τὸν κ. Poitevin συνταγματάρχην τῶν μηχανικῶν, τὸν κ. Charbonel, συνταγματάρχην τοῦ πυροβολικοῦ, καὶ τὸν κ. Bessières, ἓνα τῶν πεπαιδευμένων ἀνδρῶν, οἵτινες εἶχον συνοδεύσει τὸν Βοναπάρτην εἰς τὴν Αἴγυπτον. Τούτους ἐπρότεινε νὰ μετακομίσῃ εἰς τὸν Ἀλῆν, καὶ ἡ πρότασις αὐτοῦ ἐγένετο δεκτή. Ὁ Ἀλῆς μετεχειρίσθη αὐτοὺς μετὰ μεγάλης φιλανθρωπίας, καὶ ἠλευθέρωσε καὶ τοὺς ὑπηρετάς αὐτῶν ἀπὸ τῶν ὀνύχων τοῦ πειρατοῦ. Διὰ μέσου τοῦ γραμματέως καὶ διερμηνέως τοῦ Πασᾶ, κ. Tosoni, ἔμαθον ὅτι ὁ κύριος αὐτοῦ ἐμέμφετο πικρῶς τὴν ὁποίαν εἶχον δεῖξει εἰς αὐτὸν δυσπιστίαν οἱ Γάλλοι στρατηγοὶ, διοικηταὶ τῆς Κερκύρας, μεθ' ὧν εἶχεν ἐπιθυμήσει νὰ σφίγξῃ συμμαχίαν ὅπως συμπράξωσιν. Ὅταν ὁ Ἀλῆς ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἠπειρον, ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τοὺς Γάλλους ἀξιωματικούς· οἱ δύο συνώδευσαν αὐτὸν εἰς Ἰωάννινα, τὸν δὲ τρίτον, τὸν Συνταγματάρχην Charbonel, ἐπεφόρτισε νὰ συστήσῃ στρατιωτικὸν σχολεῖον εἰς Βονίλαν, καὶ ἔθεσεν αὐτὸν ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ πυροβολικοῦ. Αἰτήσας τοῦ συνταγματάρχου ἠλευθέρωσε καὶ πάντας τοὺς ὑπὸ αὐστηρὰν φυλάκισιν Γάλλους αἰχμαλώτους.

Ἡ φήμη τοῦ Ἀλῆ εἶχε φθάσει εἰς τὸν κολοφῶνα διὰ τῶν προσφάτων συμβάντων, καὶ ἤρχισε πανταχόθεν νὰ λαμβάνῃ εὐφημίας. Ὁ Λόρδ Νέλσων, ὅστις περιέπλεε τὸ Ἰόνιον πέλαγος, ἔστειλεν ἓνα τῶν ἀξιωματικῶν αὐτοῦ, ὅπως συγχαρῆ αὐτὸν περὶ τῆς νίκης αὐτοῦ εἰς Νικόπολιν, καὶ περὶ τῆς ἀλώσεως τῆς Πρεβέζης, καὶ ἐκφράσῃ πρὸς τούτους τὴν δυσαρέσκειαν τῆς αὐτοῦ ἔξοχότητος, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπισκεφθῆ αὐτοπροσώπως τὸν Ἡρώα τῆς Ἠπέιρου. Παρὰ τοῦ Σουλτάνου ἔλαβεν ἐπισημούς εὐχαριστίας διὰ τὰς ὑψηλὰς αὐτοῦ ἐκδουλεύσεις, μίαν πολύτιμον μηλωτὴν, μίαν σπάθην κεκοσμημένην μετὰ ἀδάμαντας, τὸν θαμνὸν πασᾶ τριῶν ἵππουρίδων, τὸ ὁποῖον συνεπιφέρει τὸν τίτλον Βισίρου, καὶ τέλος πάντων τὸ σημαντικὸν ἀξίωμα Ρούμελη βαλιση, ἢ ἀντιβασιλείας τῆς Ρουμελίας.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α΄ ΤΟΜΟΥ.

